

Červen

Rok Eucharistie aneb Pozvánka na Hostinu Beránkovu

Je dobře, že je rok eucharistie. Jak prorocký čin zesnulého Jana Pavla II. bylo jeho vyhlášení - je to součást jeho odkazu. A dar nám na rozloučenou při jeho odchodu z pozemského pobývání, při jeho přejití ze společenství církve putující do společenství církve vítězné. Dar z jeho rukou, pocházející od Ducha svatého. Nynější náměstek sv. Petra, který přijal jméno *Benedikt XVI.* se k tomuto odkazu přihlásil a převzal a pozdvihl tuto korouhev ihned po svém zvolení. Mocně význam roku eucharistie zdůraznil těmito slovy ve svém poselství na konci mše sv. k ukončení konkláve v Sixtinské kapli 20. dubna 2005:

„Můj pontifikát začíná zvláště příznačným způsobem, v době, kdy církev prožívá Rok zasvěcený Eucharistii. Jak nezahlednout v této prozřetelnostní shodě prvek, který musí charakterizovat službu, k níž jsem byl povolán? Eucharistie, srdce křesťanského života a pramen evangelizačního poslání církve, musí vytvářet trvalý střed a pramen Petrovy služby, která mi byla svěřena.“

Eucharistie stále zpřítomňuje vzkříšeného Krista, který se nám i nadále dává a volá nás, abychom měli účast na stole jeho Těla a jeho Krve. Z plného společenství s Ním vyvěrá každý jiný prvek života církve, na prvním

místě společenství všech věřících, nasazení hlásat evangelium a vydávat mu svědectví, horlivost lásky ke všem, zvláště k chudým a maličkým.

V tomto roce tedy bude muset být slavena zvláště významně slavnost Těla a krve Páně. Eucharistie pak bude v srpnu středem Světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem a v říjnu Řádného shromáždění biskupského synodu, který se bude konat na téma „*Eucharistie pramen a vyvrcholení života a poslání církve*“. Všechny žádám, aby zintenzivněli v následujících měsících lásku a úctu k eucharistickému Ježíšovi a aby vyjádřili odvážně a jasně víru ve skutečnou přítomnost Pána, především prostřednictvím slavení a správného konání obřadů.

Zvláště to žádám po kněžích, na které v této chvíli myslím s velkou láskou. Služebné kněžství se zrodilo ve Večeřadle spolu s eucharistií, jak tolikrát zdůraznil můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II. „Kněžská existence musí mít ze zvláštního titulu „eucharistickou formu“, napsal ve svém posledním listu k Zelenému čtvrtku (č 1.). K tomuto cíli přispívá především zbožné slavení denní mše svaté, jádra života a poslání každého kněze.“

Vzpomínám si, jak jsem před pěti šesti lety po svém obrácení ještě jako novopečený katechumen u Otce Lohela nepovažoval za možné uvěřit takové bláhovosti, za jakou jsem považoval víru katolíků ve skutečnou přítomnost těla a krve Ježíše Krista pod způsobem chleba a vína. Nezřídka mne to pohoršovalo, jak skrze úctu věřících při mši u proměňování a

při přijímání, tak ale zejména mimo mši svatou. Déle než rok jsem navštěvoval bohoslužby a mohl jsem být přítomen těm nejtajemnějším okamžikům, jakým je eucharistická slavnost. Dnes velebím Hospodina a „můj duch jáásá v Bohu, mém Spasiteli“, neboť shlédl na svého nepatrného a nehodného služebníka, protože mi dal v katolické církvi kromě jiných dober i to, které považuji za své bohatství a gejzír duchovního blaha - víru, že Pán je přítomen i tělesně, že akt nové smlouvy z Večeřadla a obět z Golgoty se zpřítomňují, ne opakují nebo napodobují, protože při mši se spojujeme s věčnou nebeskou bohoslužbou, ano, Kristova smlouva a obět se zpřítomňují před našima očima, v rukou našeho bratra kněze - právoplatně posvěceného služebníka Boha.

Jako konvertita, který uvěřil ve svých 33 letech si totiž velmi dobře a živě uvědomuji, že skutečnost, že v toto věřím, je darem. Víím a jsem si jist, že jsem nepřijal tuto víru sám od sebe a že mi ji také nikdo nevnutil. Když jsem klečel co nekřtěnec s ostatními a hleděl na kalich, patenu a eucharistii nebo svatostánek či monstranci s Tělem, kolikrát jsem musel bojovat proti hlasu zlého nebo svých naučených špatných sklonů, které mne ve vzteklém výsměchu ponoukaly ke vzpouře (nedá se to ani citovat) nebo i naopak k primitivnímu modlářskému postoji vůči eucharistii. Byly to tvrdé chvíle plné proher, zahanbení, ale také přímo hmatatelné milosti. Dalo to práci zůstat otevřený, zjednat uvnitř sebe ticho, aby mohl mluvit Duch. Ale když jsem se propadal do hlubin pochybnosti zmítaného nitra jako Petr neschopen udržet krok na zmítané hladině své víry, zachytil mne Pán svou pevnou rukou. Když jsem volal v loďce zmítané vichrem, Pán vstal z podušky na zádi a pohrozil moři i povětrí. Až loďka přirazila ke břehu. Kousíček chleba jako ostrůvek jistoty - jak to vypadá bláhově! To nemůže vymyslet člověk. Bůh se snížil se a stal se člověkem. Nakonec se stal pokrmem. Co je bezbrannějšího než tělo zabitě k pokrmu? Jakou si taková věc zaslouží úctu? Ne, to nemůže vymyslet lidský rozum ani srdce: Mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj. To může vymyslet jen Láska sama - nelze se už víc obětovat. Není možné už důrazněji a výstižněji ukázat, že bez Boha nemůžeme mít skutečný život, že jsme méně než prach na poušti zmítaný větrem.

Někdy chodím do zástupu přijímajících trochu později. Dívám se, jak kněz ukazuje Hostii a říká Tělo Kristovo a krmí Boží děti. Je jich hrstka ze všech sousedů, kteří žijí v okolí příslušejícímu k chrámu, který je tu přece postaven pro všechny. Emanuel - Bůh s námi. Dívám se, jak přijímají, a myslím na skutečnost, že tohle se děje na různých místech ve všech koutech světa, každou hodinu, každou minutu někde, ve dne v noci. Neustále je přinášena obět. Tělo Kristovo. Tělo a Krev Kristova. Amen.

Jak myslím to "Amen", ono "Staň se", které vyslovuji? Souhlasím s tím, že je to tělo Ješuy z Nazareta, toho ukřižovaného? Jsem si toho vědom, že je to doopravdy a ne jenom jako, nebo tak nějak? Věřím, že je to jeho Krev? Krev z jeho rukou, které tvoří všechno nové, krev z jeho nohou, které kráčely po ostří bouřících vln lidské nevole, krev z hlavy Ženicha ověčené trnovou korunou naší zloby, krev vytrysklá ze samotného srdce Lásky, jež jsem i já bolestivě probodl? Amen tváří v tvář! Eucharistický chléb je tvář Kristova, zahalená závojem. Stojí přede mnou. Těsně přede mnou. Takový vzácný host, jakpak to u mne vypadá? Odejdi ode mne, Pane, vždyť jsem člověk hříšný, nemám uklizeno. Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel... Tluče! Moje srdce tluče, nebo Někdo mi tluče na srdce? Když se bojím otevřít, vstoupí i zavřenými dveřmi. A bude se mnou večeřet. A já s Ním. Aleluja! Pane, zůstaň s námi!

Odešel k Otci, ale je s námi po všechny časy - v Eucharistii. Jako když spočívá na té podušce na zádi naší rozkymácené bárky - Církve bičované bouřemi časů a pak na naše volání řekne slovo a pohrozí mocnostem a naše duše je uzdravena.

Protestantské církve staví na Slovu. A Pán i jeho Duch jsou skutečně s nimi také, vždyť se scházejí v jeho jménu a podle toho, jak je jim dáno a jak mohou, dodržují jeho

slovo. Ale svědectví katolické církve a příbuzných ortodoxií a zvláště pak život těchto společenství stojí a padají s vírou v Tělo a Krev Ježíše Krista jako pokrmu a nápoji při svátosti oltářní. A o tom je "Amen" každého z nás, vždy, když ho vyslovujeme. Jaký je moje Amen při přijímání? O hodnotu tohoto svého Amen je potřeba pečovat. Udržovat jeho platnost. Je to vyznání víry. Stručné, ale hutné, stejně jako tajemství Eucharistie. Toto Amen tváří v tvář Kristu vtělenému, umučenému, pohřbenému a zmrtvýchvstalému není ničím menším než stvrzením smlouvy. Nové smlouvy s Bohem. Její text máme v Knize. Máme její slova také vyryta prstem živého Boha na deskách svého srdce. A Slovo, které se stalo tělem, říká: "Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?" (Jan 11,25n). Řekněme s Martou: Ano, Pane, věřím... Prosme Ducha sv., abychom si mohli v tu chvíli před přijetím Pána v Hostii plně stát za svým Amen. A jsme-li zrovna v duchovní slabosti, abychom to slovo přinejmenším říkali s důvěrou v Pána a jeho moc.

Když jsem pročítal řeč právě zvoleného Benedikta XVI., v níž je silný důraz a hluboké a obohacující pochopení Eucharistie, zasáhla mne zvláště následující věta:

"A před Něho, svrchovaného Soudce každé živé bytosti, se každý z nás musí postavit s vědomím, že jednoho dne Jemu bude muset skládat účty z toho, co vykonal nebo nevykonal pro velké dobro plné a viditelné jednoty všech jeho učedníků." Ano, je to o ekumeně, ale na mne v ní zapůsobilo i to obecné, a to v následující souvislosti. Ihned se mi totiž při těchto slovech vybavilo, jak stojím před Hostií, kterou drží přede mnou kněz, a říká: Tělo Kristovo! A co jsem vykonal? Co jsem nevykonal? Jednou ten závoj chleba a vína bude pryč a já budu stát před Ježíšem, tváří v tvář. Docela mi přitom zatrnulo. V jakém stavu budou všechny ty dary, které mi dal? Jak moc budou rozbité, poničené, ušpiněné...? Jak jsem zachoval jeho slovo? Nakolik jsem rozmnožil svěřené hřivny? Nebo jsem je zakopal? Které rány jsem ti, Pane udělal? Proč neupadnu do děsu a zoufalství nad sebou samým? Jen proto, že paschu křtu mám za sebou a urážel bych Boha, který mě chtěl vysvobodit a udělal to. A tak mne přepadá stud, od studu jdu k pokoře, od pokory k důvěře, od důvěry k pokoji, od pokoje k radosti. Děkuji za obraz Božího milosrdenství z vidění sv. Faustyny Kowalské: "Ježíši, důvěřuji Ti!" Pán nás nazval svými přáteli - ano, jen On, Všemohoucí, je schopen nás nehodné jimi učinit! Jako by z toho obrazu vycházela slova, která tak často zněla z úst Božích poslů i z úst Ježíšových a která nám tak často připomínal s kuráží sobě vlastní i Jan Pavel II.: Nebojte se! I to je Boží přikázání. Když půjdu k přijímání, nebudu se bát. Nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi Ty! (Ž 23)

Rok věnovaný tajemství Eucharistie. Je to příležitost pro každého věřícího. To tajemství je tak hluboké, že není člověka, který by ho mohl dostatečně prohloubit, a je to poklad tak bohatý, že i když si z něho někdo bude nabírat opravdu hodně a bez ustání, nic z toho bohatství neubude. Rok kontemplace nad tajemstvím chleba věčného života a kalichu věčné spásy je příležitostí pro celou Církev. Jak pro církve současnou, tak i pro církve budoucí. Jeden rok z několika tisíců let. Ale ten rok může být významným okamžikem v dlouhých dějinách Církve, v dlouhé pouti Božího lidu od počátku světa. Když mu dáme šanci každý u sebe. Když se každá buňka mystického Kristova těla - totiž církve - bude sytit manou Eucharistie. Když si to tak uvědomíte, máme každý zvláště i všichni dohromady docela dobrou šanci "vykonat nebo nevykonat" něco podstatně dobrého. A máme ovšem také dost velkou zodpovědnost. Dívají se na nás všichni, kdo jsou u Pána a sdílejí ve společenství s ním Jeho naději, kterou v nás vkládá. Je s nimi i sv. Norbert, další velcí ctitelé Eucharistie i Jan Pavel II., který rok jí věnovaný vyhlásil. Je to tedy svým způsobem také odkaz zesnulého papeže, jeho poslední vůle. Je to i vůle jeho nástupce Benedikta XVI., který se této slavné korouhve s nadšením chopil a hned ji také pozdvihl.

"Amen, amen, pravím vám: nebudete-li jíst mé tělo a pít mou krev, nebude ve vás život!" naléhá Beránek a prostírá nám stůl uprostřed nepřátelského světa. Pohár Božího milosrdenství oplývá. Ještě že se smíme vracet do Hospodinova domu a přebývat v něm na dlouhé, předlouhé časy. Ne my jsme si vyvolili Jeho, ale On si vyvolil nás a říká nám: "Vezměte a jezte z toho všichni..." Je to smlouva, nová a věčná.

Amen!

Ondřej Prokop Vaněček

Liturgický kalendář

Červen 2005

1. středa	Památka sv. Justina, mučedníka
3. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
4. sobota	Památka neposkvrněného Srdce Panny Marie
5. neděle	10. neděle v mezidobí
6. pondělí	Sv. Norberta, biskupa, zakladatele premonstrátů
11. sobota	Památka sv. Barnabáše, apoštola
12. neděle	11. neděle v mezidobí
13. pondělí	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15. středa	Sv. Víta, mučedníka
19. neděle	12. neděle v mezidobí
21. úterý	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
24. pátek	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
26. neděle	13. neděle v mezidobí
28. úterý	Památka sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. středa	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ
30. čtvrtek	Sv. prvomučedníků římských

Sv. Alois Gonzaga

Oznámení

- **V sobotu 4. června v 18,30 hod. se koná varhanní koncert v kostele sv. Jana Nepomuckého.** Na koncertě zazní kůrové varhany, které byly letos rekonstruovány. Srdečně zveme nejen všechny farníky, ale také další hosty z okruhu našich příbuzných a přátel.
- **Promítání videofilmu ve farním sále bude v sobotu 11. června v 18,15 hod.**
- **Biblická katecheze o prorockých knihách Starého zákona se koná v sobotu 18. června v 18,15 hod.** ve farním sále.
- **Výstav Nejsvětější svátosti oltární bude v kostele sv. Jana Nepomuckého od středy 22. do soboty 25. června vždy od 16,30 do 17,30 hod.** s následnou mší sv. Z těchto důvodů nebude v těchto dnech středeční a páteční mše sv. v kostele Nejsvětější Trojice.
- **Farní táborák na závěr školního roku se koná před kostelem sv. Jana Nepomuckého ve čtvrtek 23. června** po děkovné večerní mši sv., která začíná v 17,30 hod. Jako obvykle jsou zváni všichni košířští farníci a další přátelé a známí.

Farní táborák 2004

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané 13. května 2005 při kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, MUDr. Horáková, V. Havel, V. Funda, J. Nekula, S. Hojek a S. Dobeš

Program:

- Příprava poutní slavnosti u sv. Jana probíhá podle plánů, vč. účasti pana biskupa Karla Herbsty.
- Plánovaná podzimní přednáška jáhna Karla Mráčka – téma dohodne P. Lohelius.

- Využití prázdné niky při vchodu do areálu kostela sv. Jana není ještě definitivně rozhodnuto.
- Návrh uspořádání přípravný pro aulu (v prostoru nad sakristií) nebyl dosud vypracován a bude předložen k projednání na některém příštím setkání výboru SPKK.
- Je třeba zaktualizovat internetové stránky farnosti (<http://kosirskafarnost.unas.cz/>)
- Generální oprava střechy kostela sv. Jana – P. Lohel pokračuje v jednáních se zástupci konsistoře.
- Příští schůze výboru je stanovena na pátek 10. června 2005 v obvyklou dobu v domečku Nejsvětější Trojice.

Zaznamenal: S. Dobeš

Naši světci

Sv. Justin, mučedník (asi 100 - 165), památka 1. června

Tento světec, nazývaný též Justin mučedník nebo Justin filozof, je řazen mezi raně křesťanské apologety. To byli vzdělaní lidé, kteří přijali křesťanství a hledali dialog s pohany, aby objasnili svůj přestup ke křesťanství a aby vyvrátili předsudky a pomluvy proti křesťanům. Do značné míry používali vyjadřovacích prostředků své doby.

Sv. Justin se narodil okolo roku 100 v pohanské rodině v římském městě Flavia Neapolis (nyní Nábulus) v Samařsku poblíže starozákonního Sichemu. Získal velmi dobré vzdělání v řecké filozofii, zejména ve stoické a platónské. Asi ve 30 letech se stal křesťanem. Ovlivnila jej četba Písma sv. a víra a hrdinství křesťanů.

Byl velmi plodným spisovatelem. Zachovala se (v opisech a s mezerami) tři jeho díla: První apologie sv. Justina, Druhá apologie sv. Justina a Dialog s Tryphonem. Sám se zmiňuje o dalších svých spisech, které se nedochovaly. Jeho autorství jiných dochovaných spisů je sporné.

V dialogu s pohany používal ideu Logu, Božského Slova, která měla protějšek ve stoické filozofii. Rozváděl myšlenku, že všichni lidé mají ve svém rozumu zárodky věčného Logu a směřují svou přirozeností, tj. od svého Stvořitele, k božské pravdě. Tato božská pravda se plně a svrchovaně ukázala ve zjevení Krista jako Logu. Křesťanství je pravá filozofie a moudrost, je to naplnění lidské touhy po poznání nejhlubších souvislostí.

Ve svých spisech cituje hojně Písmo sv., zejména Mojžíšovy knihy, Žalmy a Proroky, zvláště Izaiáše.

Z poznámek v jeho spisech můžeme poměrně podrobně poznat jeho život. Jeho Dialog, rozprava s židovským učencem Tryphonem, se odehrál v Efesu. Sv. Justin navštívil alespoň dvakrát Řím, kde založil školu, v které se vedly disputace. Pravděpodobně na udání kynického filozofa Crescense tam byl pronásledován, za vlády císaře Marka Aurelia odsouzen prefektem Říma Rustikem k smrti a popraven.

O jeho smrti, kterou podstoupil s šesti svými žáky (jejich jména jsou: Chariton, Charito, Evelposto, Paeon, Hierax, Liberianus), máme velmi dobrou zprávu uchovanou v Acta Martyrum.

To byly zprávy o utrpení a smrti mučedníků, které křesťanské obce sbíraly k uctění jejich památky a předávaly je dalším křesťanským obcím. Jsou to velmi cenné dokumenty, které jsou v některých případech, jako je zpráva o soudu a smrti sv. Justina a druhů, přímo soudní zápisy, doplněné krátkým úvodem a závěrem. Uvedme z nich část:

Prefekt Rusticus řekl: *Myslíš si, že se přijdeš do nebe a dostaneš přiměřenou odměnu?* Justin řekl: *Já si to nemyslím; to je něco, co dobře vím a co považuji za naprosto jisté.*

Prefekt Rusticus řekl: *Přistupte a všichni obětujte bohům.* Justin říká: *Nikdo, kdo má pravé smýšlení, nevymění pravou zbožnost za falešnou.*

Prefekt Rusticus říká: *Jestliže neuposlechnete, budete mučeni bez milosti.* Justin odpověděl: *To je naše přání být umučen pro našeho Pána Ježíše Krista a tak být spasen. A všichni mučedníci řekli: *Konej, jak si přeješ. My křesťané neobětujeme modlám.**

Pak Rusticus přečetl rozsudek: *Ti, kteří nechtějí obětovat bohům a poslouchat císaře, budou zbičováni a st'ati podle zákona.*

Svatí mučedníci pak odešli na obvyklé místo a při tom chválili Boha. Tam byli st'ati a tak dovršili své mučednictví. Vyznávali při tom svého Spasitele.

Sv. Justin je patronem apologetů, lektorů, řečníků a filozofů.

A.Franzen. Malé dějiny církve.

Internet – Catholic Encyklopaedia, Catholic forum.

M.P.

Další pohledy na víru

III. Výklad pokladu víry

47. Komu svěřili apoštolové poklad víry?

Apoštolové svěřili poklad víry (depositum fidei), obsažený v Písmu svatém a v Tradici, celé církvi. (84)

48. Kdo má v církvi autoritu vykládat poklad víry?

Pouze Magisterium, neboli učitelská autorita církve, má božské právo vykládat poklad víry. Magisterium zastupují biskupové ve spojení s nástupcem Petra, biskupa Říma. (85)

49. Jaká je role Magisteria?

Magisterium je služebníkem Božího slova. Jeho role je slyšet toto slovo, uchovávat ho a učit věřící.(86)

DUCHOVNÍ PRAXE

30. Co máme dělat, abychom h o d n ě (náležitě) přijali svátost pokání?

1. zpytovat svědomí
2. vzbudit lítost
3. pojmout opravdové předsevzetí,
4. vyznat se knězi z hříchů,
5. vykonat uložené pokání.

Před zpovědí zbožně vzývejme ducha svatého, abychom to vše dobře a řádně vykonali.

(příště podrobněji k jednotlivým bodům)

Výlet na Milešovku

Jarní výlet mládeže naplánoval Vítek Bobysud (tzv. Bobeš, Bobík) a naším cílem určil výstup na nejvyšší horu Českého Středohoří – Milešovku. Šestnáctého dubna ráno se nás sešlo na zdolání hory celkem devět odvážných. Ono už jenom to, že výlet plánuje zcestovalý Vítek znamená pro mnohé netréované psychickou přípravu a pro ostatní ujištění, že budou mít po túře důkladně zahřáté svalstvo.

Na Holešovickém nádraží jsme si kupovali hromadnou jízdenku tam i zpátky, a tak nás cesta vyšla lacino. Nasedli jsme do vlaku a po třech minutách (naštěstí ještě před odjezdem) jsme zjistili, že je nás pouze 8. Všichni jsme se z čekárny odebrali do kupé hned za lokomotivu, ale jak se ukázalo, tak si Bobeš dal na

posilněnou ještě kávu a ocitl se v kupé na konci. Naštěstí nás rychle našel díky mobilnímu spojení.

Během jízdy nás kontaktoval jeden farník I. S., který se rozhodl, že s námi náročnou cestu absolvuje alespoň duševně. Zavolal Václavovi Plíškovi a ten celý rozhovor pustil reproduktorem, abychom i my ostatní slyšeli. No jo, ale slyšeli to i lidé v kupé a protože se skoro vždy s Ivem zasmějete, zasmáli se i oni a postarali jsme se jim tak o krátké pobavení.

Vystoupili jsme v Lovosicích, a o pár kilometrů dál jsme spatřili náhle z roviny vystupující vrchol. Zpočátku to byla pěkná podívaná, protože si mnozí mysleli, že takhle vysoká může být jen Milešovka. Navíc za tímto vrcholem nebylo vidět vyšší. Bylo to jen nějak moc blízko. Pak jsme zjistili, že je to kopec Lovoš. Stál tam a naše cesta vedla přes něj. Musel být tedy zdolán. Zprvu se šlo dobře po rovině - na konci byl o to horší výšlap. Vzpomínám si na odpočinek na lesní pěšině, kde na Vítka Plíška sedala neustále moucha a my jsme debatovali o přednášce ing. Šuráně. Na vrcholu v nadmořské výšce 570m jsme se díky krásnému počasí potěšili pěkným rozhledem a vychlazeným pivem. Horší byl výhled směrem k Milešovce, která se tyčila ještě výše, než jsme byli a turistická trasa vedla nejdříve do údolí.

Z kopce se šlo příjemně. Chvilka lesem, chvíli cestou podél potoka. Za obcí Oparno jsme navštívili zříceninu stejného jména ze 14. století. Po krátké přestávce jsme vyrazili směrem k městu Velemín - hurá na oběd. Asi po dvou kilometrech se od naší skupiny náhle odpojil Otec Lohel, protože zjistil, že mu jede za deset minut vlak ze zastávky Chotiměř, vzdálené asi 800m. Skoro jsme si nestihli říct ani s Pánem Bohem, jen nám zamával a pádil do kopce přes sad a pak k železnici. Běh to musel být velmi rychlý, neboť následky pocítila i kapsa Otcovi bundy, kterou si roztrhnul. Nicméně vlak stihl akorát a tím pádem i večerní sobotní mši. Na Milešovku nedorazil, zato jel pendolínem – novým rychlostním vlakem.

Ve Velemíně jsme se uvelebili v příjemně vypadající restauraci. Zdrželi jsme se tam déle, protože si nás zpočátku obsluha nějak nechtěla všimnout. Jídlo bylo ale výborné. Zde nás opustili další dva členové výpravy Lucka se svým přítelem Slavem. Ti se rozhodli pro návrat po rovince do Malých Žernosek na vlak. Zbylo nás tak šest – sami chlapi.

Vyrazili jsme svižným krokem k Milešovce. Nutno zde podotknouti, že Vítka Plíšek celou cestu nesl zvláštní turistické zavazadlo. Byla to taška nebo spíše kufřík a celou cestu to nesl v jedné ruce.

Před očekávaným výstupem jsme zahlédli kousek od nás na cestě zajocha a pak jsme začali lézt po úzké pěšině do strmého kopce. Nejrychlejší byl Viktor – náš nový ministrant ze Slovenska. Rychle nám zmizel z očí a počkal na nás až nahoře. My jsme udělali ještě jednu přestávku a počkali jsme na ženáče Václava, který se před výstupem obtěžkal dobrou vodou. Nahoře jsme se rozhlíželi po Viktorovi, kde čeká, když v tom na nás promluvil. Rozhlídli jsme se ještě jednou i mezi sebe, jestli jsme ho nepřehlédli, ale on nikde. Pak zavržaly větve a spatřili jsme ho nad námi, jak sedí "na konári a je mu dobre".

Nemohli jsme si nechat ujít rozhled z věže meteorologické stanice, která právě letos oslavila stoleté výročí pozorování počasí. Dovnitř nás pustili milí lidé. Jen když uviděli Vítka s tím jeho nezvyklým zavazadlem, na chvíli zaváhali a ptali se, jestli tam nenese bombu, nebo jestli ten kufřík nechce nechat dole. Nahoře bylo větrno, ale stálo to za to, i když byl malý opar, viděli jsme Říp.

Ještě mě a Honzu Vrkoče upoutala křišťálová koule na ochozu, která ukazovala čas a měřili podle ní i počet slunečních dnů v roce. Dole jsme se dali do krátkého rozhovoru s místními obyvateli a čekali jsme na Václava. Oni se ptali: „Jestlipak tam váš kamarád nezůstal, aby si mohl zavěštit budoucnost z té koule?“ A Bobeš jim říkal: „On se chce dozvědět, narodí-li se

mu chlapec nebo děvče." A Václav mezitím zůstal nahoře, aby nás mohl odtamtud vyfotit. Nebudeme ho proto podezírat z kouzel černé magie.

Už z vršku věže se na nás smála hospůdka, kde jsme se brzy občerstvili postřížinským pivem a polévkou. Zvláště mně a Bobíkovi pivo chutnalo – měli jsme jej grátis, neboť jsme vyhráli sázku nad Vítkem P. o to, že na Milešovce už nebude žádný sníh. Zato Vítkovi P. moc postřížinské nejelo. Bylo to tím, jak sám řekl, že pije jedno, ale finančně už pije třetí.

Při sestupu jsme prošli kolem nákladní lanovky a místní zvláštnosti. Byly to kamenné židle, postavené podél cesty. Ve vesnici pod Milešovkou měli pěknou kapličku zasvěcenou sv. Václavu. Odbočili jsme za ní směrem k Bořislavi na vlak do Lovosic. Vlakem jsme jeli přes zastávku Chotiměř, kde nasedal Otec Lohel, a koukali se, jestli nezahlédneme jeho ohnivou stopu po tak rychlém běhu.

Vlakem nám cesta ubíhala rychle. Vyzpovídali jsme tři děvčata kam jedou. Měli jsme zpáteční jízdenku pro devět osob, ale jelo nás jen šest. Mohli jsme tedy přibrat ještě tři cestující. Dvě děvčata jela ale jen do místního městečka, třetí jela jinam na randíčko. Neuspěli jsme a tak jsme na cestě do Prahy řekli panu průvodčímu, který se nemohl nějak dopočítat devíti, že jsme byli na výletě a utrpěli jsme ztráty (30%). A tak končí naše výlety.

Sepsal Václav D.

Poznáváme naše farníky...

Měsíc květen byl obzvlášť bohatý na události v naší farní rodině. Zaznamenali jsme několik významných životních jubileí našich farníkům a byli svědky dvou nově uzavřených manželských svazků.

2.5.05 oslavila **osmdesáté narozeniny** paní **Libuše Mužíková**. Pravidelná účastnice bohoslužeb v kostele sv. Jana Nep., k jehož výzdobě dodává výpěstky ze své zahrádky. Co na ni dále prozradíme – je to neúnavná až vášnivá turistka, která nejméně dvakrát týdně organizovaně pochoduje po vlastech českých a zřejmě i proto je v tak výborné fyzické kondici. *Naše přání - „Bůh ji ved’ a provázej i nadále při všech jejích cestách!*

Ve stejném dni oslavil **45 let života** náš věrný ministrant a humorný účastník („bavič“) všech farních zájezdů pan **Ivo Suchý**. Přejeme, aby mu jeho pracovní zatížení dovolilo přicházet častěji do našeho společenství a aby i nadále oživoval farní zájezdy svými humornými glosami. *At’ mu Bůh dá hodně radosti, spokojenosti a zdraví do dalších let.*

A teď ty májové mariánské svatby:

14.5.05 si před tváří Boží s požehnáním P. Lohela a za přítomnosti farního společenství vyměnili manželský slib **Kateřina Nekulová a Pavel Křížovský**. Nevěsta byla krásná, stejně tak ženich, slunce přispělo k všeobecné radosti a tak nezbyvá než jim přát, aby jim ta slunečná pohoda vydržela celý život a aby ji dovedli předat spolu s pevnou vírou v Boha i svým potomkům (at’ jich je hodně!)

21.5.05 zažil kostel sv. Jana Nep. další svatbu. Manželský svazek uzavřeli a slib věrnosti si vyměnili **Maruška Fundová a Michal Hronek**. Zase jsme obdivovali krásnou nevěstu a milého ženicha a spolu s rodiči se dojíмали nad krásným začátkem jejich nového, společného života. A věříme a u Boha vyprošujeme, aby i ten jejich život byl tak příkladný a ve víře pevný jako život jejich rodičů. A aby byl požehnaný nejméně stejným počtem potomků!

(fotografickou dokumentaci této svatby uvidíte v příštím čísle)

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné